

Can da tabaten ödeye
başlayacak.
1.000
4-
25
nde unutmasın

On Üç Günün Mektupları

CEMAL SÜREYA

Cemal Süreya

2. BASKI

♥ can
modern

CEMAL SÜREYA
ON ÜÇ GÜNÜN
MEKTUPLARI
ve
1967-1978 Mektupları

Can Modern

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Can Yayınları, 1990

Gözden geçirilmiş 1. basım: 2019

2. basım: Mayıs 2019, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak fotoğrafı: Günel Altıntaş

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3977-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750739774

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEMAL SÜREYA
ON ÜÇ GÜNÜN
MEKTUPLARI
ve
1967-1978 Mektupları

MEKTUP

♥can

CEMAL SÜREYA, 1931'de Erzincan'da dünyaya geldi. Haydarpaşa Lisesi'nden sonra Ankara Üniversitesi'nde Maliye ve İktisat Bölümü'nü 1954 yılında bitirdi. İlk şiiri "Şarkısı-Beyaz" *Mülkiye* dergisinde yayımlandı. 1954'te göreve başladığı Maliye Bakanlığı'nda müfettiş yardımcılığı ve müfettişlik yaptı; 1965'te ayrıldığı göreve 1971'de döndü, 1982'de Maliye Tetkik Kurulu'nda başmüfettişlikten emekli oldu. Süreya, modern Türk şiirinin en belirleyici ve yenilikçi akımlarından İkinci Yeni'nin önde gelen isimlerindedir. 1961 yılında *Papirüs* dergisini kurdu, bu dergi 1981'e kadar aralıklı olarak yayımlandı. Yazarlık hayatı boyunca *Oluşum*, *Pazar Postası*, *Yeditepe* gibi birçok yayında şiirler, yazılar kaleme aldı. *Üvercinka* (1958) adlı şiir kitabıyla Yeditepe Şiir Ödülü'ne, *Göçebe* (1966) ile Türk Dil Kurumu Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü. Toplu şiirleri *Sevda Sözleri* (1984) adıyla yayımlanan Süreya, 1990'da İstanbul'da hayatını kaybetti. Eşi Zuhal Tekkanat'a yazdığı *On Üç Günün Mektupları* (1990) ölümünden sonra yayımlanmıştır.

Yayıncının Notu

Bu kitabın hazırlığında mektupların aslı esas alındı. Yazarın üslubuna ve kelime seçimlerine müdahale etmeden sadece imlasını günümüz kurallarına uyarladık. Kitabın ikinci kısmındaki mektuplar *Varlık* ve *Sözcükler* dergilerinde 1994 ve 2014 yıllarında yayımlanmıştır.

Sevda Sözlere'yle
Dolu Mektuplar

Erdal Öz

1.

İnsan niye mektup yazar? Ya yüz yüze gelince anlatmak istediklerini açık açık söyleyemiyordur, ya da o ikinci kişi uzaktadır, onunla yüz yüze konuşma olanağı yoktur, oturur kâğıda döker anlatmak istediklerini.

Öyleyse, ikinci kişiye yazılan bir şeydir mektup. İki kişilik özel bir edimdir. Bu yüzden de gerek yazan, gerekse yazılan açısından çok çok kişiseldir.

İstediği kadar toplumcu özler taşısın, mektup bireyseldir. Bireyseldir ve temelde bir gizliliği vardır. Yazan, ister ki, yazdıklarını yalnızca ona yazdığı kişi okusun. Ama bunun hiçbir güvencesi yoktur. Mektubu alan, aldığı mektubu belki de birilerine göstererek, okutarak onunla övünecek ya da yerinecek, ama mektubun acı ya da tatlı tadını birileriyle bölüşmek isteyecektir. Oysa mektubu yazanın, yazdıklarını, yazdığı kişiden başka hiç kimsenin okumayacağı konusunda taşıdığı duygu, belki de mektup yazma özgürlüğünün en itici gücü, en belirgin özelliğidir. Mektup, yazılan kişiden başka okuyucusu olmadığı duygusuyla yazıldığı sürece en güzel yazılır sanıyorum.

Ünlü olmuş kişiler, yazdıkları mektupların, günün birinde toplum önüne çıkabileceğini elbette bilirler, bunu bilerek yazarlar; bu yüzden de yazarken dikkatlidirler, açık vermemeye çalışırlar.

Gerçi her güzel mektupta, yazan açısından, aslında bir kendini savunma, kendini kanıtlama çabası vardır. Ünlüler, bunu çok başka boyutlarda, kendilerini çok daha akıllı çok daha sevimli göstermeye çalışarak çözerler. Bunu da büyük bir ustalıkla becerirler. Çok da güzeldir yazdıkları. Kafka'nın Milena'ya, Felice'ye yazdığı o tadına doyumaz mektuplara kim karşı çıkabilir?

Ama bence güzel olan, onların böylesi duygulara kapılmadan, ünlerinin daha yaygınlaşmadığı genç dönemlerinde özgürce yazdıklarıdır. Tıpkı Van Gogh'un daha Van Gogh olmadan önce kardeşi Theo'ya yazdığı mektuplar gibi. Sonsuz bir yazma, anlatma, konuşma, açılma, açıklama, suçlama ve savunma özgürlüğü vardır o genç mektuplarda. Bu tür mektuplar, kendini anlatma biçimleri içinde en soylu olanıdır bence.

İlkgençlik yıllarımda ne çok mektup yazardım. Şimdi, her aldığım mektup, ona yanıt verme sıkıntısını da birlikte getiriyor.

Düşünüyorum da, en çok mektubu, iki yıl arayla ilk sevdalandığım iki güzel kıza yazmışım. Yıllar sonra da cezaevinden karıma yazdığım aralıksız mektuplar geliyor aklıma. Bu iki dönemin mektupları arasında çok büyük farklar var.

İlk mektuplar, duygu ve düşünce patlamalarının kâğıda özgürce dökülüşüyle oluşuyordu. Hiçbir önyargı, hiçbir ön sansür olmadan, birilerinin eline geçeceği düşüncesinden uzak, pervasızca yazılmış çok genç mektuplardı. Tanrı bilir, yazdığım mektupların sağına soluna çiçek resimleri de çizmişimdir.

Ama 12 Mart döneminde askerî cezaevinden karıma yazdığım mektuplar, zaten özgürlüklerimin kısıtlandığı bir ortamda yazıldığı, üstelik hele ancak görevlilerce okunup sakıncasız bulunursa postaya verileceği için büyük bir dikkatle yazılmış, pek çok şeyin satır aralarına sıkıştırıldığı, belki de daha ustaca yazılmış, ama kesinlikle gerçek duygularımın, düşüncelerimin, korkularımın, öfkelerimin alabildiğine kâğıda dökülemediği mektuplardı. Sakıncasız mektuplardı. “Görülmüştür” damgası yemiş mektuplardı. Pulsuz mektuplardı.

Bir de Ardahan’da yedek subaylık yaparken okumak zorunda bırakıldığım asker mektupları vardı. Hepsi de belli kalıplarla başlar, belli kalıplarla biterdi. Bütün tanıdıkların bir bir adları sayılarak, uzun uzun “selam ederim” sözcükleri yinelenerек doldurulmuş mektuplardı. Çizgili dosya kâğıtlarına eğri büğrü harflerle yazılmış ya da bir başkasına yazdırılmış bir örnek mektuplardı. Yürek resimleriyle, çiçek resimleriyle süslenmiş mektuplardı. Sık sık da, yazan, mektubun ortasına, renkli bir kalemle elinin suretini çizdi. Genellikle de zarfın içine bir tane “asker” sigarası konulurdu. Asker mektuplarını da cezaevinden yazılmış mektuplardan ayrı düşünmemek gerek. Çünkü onlar da pulsuz mektuplardır.

Pul, bir bakıma, mektubun özgürlük belirtisidir.

2.

Mektupların en güzeli, Cemal Süreya'nınkiler gibi olsa gerek. Aşk mektupları. Okuyunca göreceksiniz, bu tür mektupların en belirgin özelliği önceden tasarlanmış bir biçime bağlı olmadan, duyguların, düşüncelerin önlenemez patlayışının olanca savrukluğu içinde sözcüklerle kâğıda dökülmüş olmasıdır.

Cemal Süreya, her zaman olduğu gibi, bu mektupları da kendi güzel elyazısıyla yazmış. Yazdığı başka mektuplarını da gördüm. Bana da Ankara'ya yazdığı birkaç mektubu vardı. Hepsi elyazısıyla yazılmıştır.

Arapça mektup sözcüğünün "yazılmış" anlamına geldiğini sevgili Ataç'ın *Okuruma Mektuplar* kitabından öğrenmiştim.

Bence mektubun en belirgin özelliği, yazanın elyazısıyla yazılmış olmasıdır. *Cumhuriyet* gazetesinin pazar eki olarak çıkan *Dergi*'de her hafta bir ünlünün mektubu yayımlanıyordu. Yayımlanan mektuptan alınmış önemli bir cümle, sayfanın üstünde elyazısıyla veriliyordu. Bakıyorsunuz, Balzac'ın mektubunun üstünde mektuptan alınmış bir cümle, elyazısıyla ve Türkçe yazılmış. Balzac nerden bilsin Türkçe yazmayı. Belli ki gazeteden biri yazıyordu o elyazısını. Ama o sayfayı hazırlayan belli ki mektubun elyazısıyla yazılmış olduğu duygusunu uyandırmak için böyle yapıyordu. Çok da iyi ediyordu.

Bence de mektup, ancak elyazısıyla yazılınca mektup olur. Yazı makinesiyle yazılmış, faksla geçilmiş bir mektup, yazanın içtenliğini, elyazısının güzelliğini çirkinliğini gizleyen, araya üçüncü bir kişi gibi yabancı bir aracın girdiği yapay bir mektuptur.

Çünkü içtenlik, doğallık, mektubun vazgeçilmez özelliklerindedir.

On Üç Günün Mektupları, –okuyunca göreceksiniz– ileride bir gün yayımlanacağı düşünülerek yazılmış mektuplar duygusu vermiyor. Çünkü bu mektuplar, Cemal Süreya'nın '72 Temmuz'unda 41 yaşındayken yazdığı mektuplardır. Belli ki çok kişisel çok özel mektuplar.

Aşk dolu mektuplar.

Aşk mektupları, bir tür yazılı sevişmedir.

Bu mektuplar, belki cinselliğin ağır basmadığı mektuplar. Ama başka türlü de olamazdı. Çünkü hastanede ölümcül bir ameliyata yatmış olan sevgiliye yazılmış mektuplar bunlar. Sevdiği kadına yaşama sevgisi aşılama-ya çalışan, güç veren, güven veren, sevgi yüklü mektuplar.

Şiirimizin son döneminin en büyük ustalarından biri olan Cemal Süreya'nın, on üç gün boyunca aralıksız yazdığı bu mektuplara, aslında tek ve uzun bir mektup gözüyle bakmak daha doğru. Biçimsel açıdan Oscar Wilde'ın *De Profundis*'i gibi.

Gündelik yaşamın sıkıntıları içinde, bir yandan yaşam kavgası verirken bir yandan da bütün boyutlarıyla şiiri yaşayan dar gelirli devlet memurunun uzun bir aşk mektubu.

On Üç Günün Mektupları'nı Zuhal Tekkanat yayımlanması için bana getirdiğinde önce çok sevinmiş, sonra da çok tedirgin olmuştum. O gün Zuhal Hanım, bu mektupların yazılış öyküsünü de anlatmıştı bana. Çok ilginçti. Bir kere bu mektuplar, Cemal Süreya'nın yazdığı mektuplar arasından seçilip derlenmiş mektuplar değildi. Bir tek kişiye yazılmışlardı. Sevgiyle yazılmışlardı. Ve on üç gün boyunca aralıksız yazılmışlardı. Korunması, bir çiçek gibi koklanması, saklanması gereken mektuplardı.

Ölümünün üzerinden daha bir yıl bile geçmemişken yakın dostum olmasa da, çok eskiden beri tanıdığım, sevdiğim, şiirlerine vurgun olduğum Cemal Süreya'nın

bir dönem karısı olmuş Zuhale Tekkanat'a on üç gün boyunca yazdığı bu çok özel mektupları yayımlamam, ortaya çıkarmam doğru olur muydu?

Mektupların tümünü okuyunca tedirginliğim geçti. Başkalarının da bu güzel mektupları okuması gerektiğine inandım. Açıklanmasıyla, herkesçe bilinmesiyle Cemal Süreya'nın değerine, kişiliğine, anısına gölge düşürecek hiçbir sakıncalı şey yoktu bu mektuplarda.

Şiirimizin bu büyük ustasının –bence büyük bir düzyazı ustasıdır– mektup türünün en güzel örneklerini verdiği, düzyazı alanındaki ustalığını hangi boyutlara götürdüğü açısından, özellikle de Cemal Süreya şiirini inceleyecek olanlara önemli bir kaynak olacağını düşünerek bu mektupların yayımlanmasının yararlı olacağı kanısına vardım.

On Üç Günün Mektupları'nın yazılış öyküsünü de kısaca anlatmalıyım.

Cemal Süreya, ilk eşi Seniha Hanım'dan ayrılmıştır. Bu ilk eşinden Ayçe adında bir de kızı vardır.

1967 yılı ilkbaharında İstanbul'da, Beyoğlu'nda, Çiçek Pasajı'nda, Türk Edebiyatçılar Birliği Lokali'nin açılış töreninde Cemal Süreya, Zuhale Tekkanat'la karşılaşır. Zuhale Hanım, bu tanışmayı ve ötesini şöyle anlattı bana:

“Gece kalabalık ve neşeliydi. Bir ara Cemal Süreya yanıma yaklaştı ve, ‘Benimle evlenir misin?’ dedi. Yakınlaşmayı çok iyi bilen biri olduğu için önceleri kaçtım ondan. Daha sonra rastlaşmalarımız, yakın duygusallığımız, nişan yüzüğünü Kapalıçarşı'da bir çayhanede takmışlığımız, altı ay sonra yıldırım nikâhıyla noktalandı. Nikâh tahnıklarımız Muzaffer Buyrukçu ile Tefvik Akdağ idi. Ercüment Uçarı da tek konduğumuzdu. Evimizin gecelerini Ülkü Tamer, Gülsen Tuncer, Muzaffer Buyrukçu süslerdi.”

Zuhale Hanım'ın da ikinci evliliğidir bu. Tıpkı Cemal Süreya gibi onun da ilk eşinden İçsel adında bir kızı vardır.

Sonra Cemal-Zuhal evliliğinden Memo Emrah adlı bir oğul dünyaya gelir. Bu mektuplar boyunca Cemal Süreya'nın bu oğula düşkünlüğü açıkça görülecektir.

Memo adını Cemal Süreya, çocuk daha doğmadan koymuştur. Bunu, daha önceki mektuplarından çıkarıyorum.

Cemal Süreya o sıralarda Ankara'da Maliye Tetkik Kurulu'nda görevlidir. Zuhal Hanım ise İstanbul'da, Sosyal Sigortalar Kurumu'nda muhasebe bölümünde çalışmaktadır.

Cemal Süreya'nın gerçek adı Cemalettin Seber'dir. Cemal Süreya adı, onun yazarlık adıdır.

Zuhal Seber de şiirler yazıp yayımlamaktadır; o da şiirlerinde Elif Sorgun adını kullanmaktadır.

Sonunda Memo Emrah doğar.

Aradan üç yıl geçer. Zuhal Seber'in ağır bir ameliyat geçirmesi gerekir. Cemal Süreya İstanbul'a gelir. Kadıköy yakasında, Mühürdar'daki evlerinde Memo Emrah'la kalır. Zuhal Hanım, sonu belki de felçle bitecek o ağır ameliyatı başarıyla atlatır. İyileşir. Hastaneden çıkar.

Zuhal Hanım'ın hastanede kaldığı bu on üç gün boyunca, Cemal Süreya, her yerde, bulduğu her köşede oturur ona mektuplar yazar. Sonra ziyaret günleri onu görmeye gider, yazdığı mektupları ona bırakır. Hastaneden çıkar çıkmaz da yeni bir mektuba başlar. Tam on üç gün sürer bu mektup yazma işi.

Bu kitaba *On Üç Günün Mektupları* adını Zuhul Hanım düşündü.

Mektupları tarih sırasına göre yayımlarken Cemal Süreya'nın çok güzel çok kişilikli elyazısını da olduğu gibi kitaba almadan edemedim.

Mektuplar, Türk Dil Kurumu'nun 40. yıldönümü dolayısıyla bastırıp üyelerine dağıttığı, bloknot sayfalarına yazılmış. Her sayfanın üstünde Türk Dil Kurumu'nun basılı başlığı var:

TÜRK DİL KURUMU'NUN 40. YILDÖNÜMÜ

(12 Temmuz 1932—12 Temmuz 1972)

lansın. Ben ölene dek yayınılamak yasaak istersen

Okuyunca göreceksiniz, Cemal Süreya sürekli bir kız çocuğu özlemindedir. Bu doğmamış kızının adını da koymuştur: Elif Zeyno.

Baştan sona *Sevda Sözleri*'yle dolu bu güzelim mektupları gün ışığına çıkardığım için mutluyum. Edebiyatımızda büyük bir yeri olan Cemal Süreya'nın önemli bir yapıtı olarak bakıyorum bu kitaba.

On Üç Günün
Mektupları

12 Temmuz 1972.

Tuhaf'im, hayrat!

Hayatım sen.

Bunu bitmeni isterim. En önce bunu bitmeni.

Bir de suyu bitmeni isterim: benden yanlıs yere,
yok yere kışkırlanıyor. Sama hiç bir zaman
hayatlık etmedim ben. Edemem. Kaç yıldır evsiz,
yan yanız. Hâlâ başım dönüyor senle, sarımsak
senle, seviyorum seni. Her geçen gün daha büyük
bir aşkla. N'olur, aşkavakkezi, anla beni. Bu
sugimi her görme. Kendiñkine uydur, yakıştır.
Bu satırları ilk evimizin altındaki köşede
yazıyorum. Ve her seni o ilk gündekinden
daha büyük bir tutkuyla seviyorum. Biz iki
ayrı insan gibi ayrı yerlerden kopup geldik,
kavuştuk bir saatada, yanı başımızdan küçük
bir kal da alarak büyük bir nehir meydana
geldik; birlikte akıyoruz şimdi. Nicedir bu böyle.
Her de böyle olacak. Denize döktüme, ölene
dik. Bizim için tek koşul mutluluk olabilir.
Hiç bir şey bozamaz birliğimizi. Üçü, gözüğ biz.
Sen de öyle düşünmüyor musun? Ne tuhaf,
sen bir iki ayda seni benden biraz uzaklaştın,
araya metaforlar, fedirgünlükler sekuyorsun diye
düşünürken, o sırada sen de aynı şeyleri düşün-
müyorsun. Bunlar aşkın halleri, aşkın za-
man zaman kişinin örene akardığı çizimler, çizimler
herhalde. Bunu böyle yorumlamak gerekir. Bir de
seviyorum seni Tek dalsın. Memo'yla birlikte,

12 Temmuz 1972

Zuhal'im, hayat!

Hayatımsın.

Bunu bilmeni isterim. En önce bunu bilmeni. Bir de şeyi bilmeni isterim: benden yanlış yere, yok yere kuşku lanıyorsun. Sana hiçbir zaman hayınlık etmedim ben. Edemem. Kaç yıldır evliyiz, yan yanayız. Hâlâ başım dönüyor senlen, esrikim senlen, seviyorum seni. Her geçen gün daha büyük bir aşkla. N'olur, akkavakkızı, anla beni. Bu sevgimi hor görme. Kendininkine uydur, yakıştır. Bu satırları ilk evimizin altındaki kahvede yazıyorum. Ve ben seni o ilk günlerdekinden daha büyük bir tutkuyla seviyorum. Biz iki ayrı ırmak gibi ayrı yerlerden kopup geldik, kavuştuk bir noktada, yanı başımızdan küçük bir kol da alarak büyük bir nehir meydana getirdik; birlikte akıyoruz şimdi. Nicedir bu böyle. Hep de böyle olacak. Denize dökülene, ölene dek. Bizim için tek koşul mutluluk olabilir. Hiçbir şey bozamaz birliğimizi. "Üçüz, gözüz biz." Sen de öyle düşünmüyor musun? Ne tuhaf, son bir-iki ayda seni benden biraz uzaklaştın, araya mesafeler, tedirginlikler sokuyorsun diye düşünürken, o sırada sen de aynı şeyleri düşünüyormuşsun. Bunlar aşkın hal-

ama ondan da öncesin. Bunu böylece bilersin Bilin-
melidir bu.

*

Kahramanım ömürden otomobiller geçiyor. Bir ta-
ne de al arabası. Seni düşününce o arı da sevi-
yorum. Çay içiyorum. Artık içilmiyor içeceğim. Ne
yumusak, çayrusunlu, bağırsı, dişcül fuydur içilmiyor.
Esimizin ömürde bir içilmiyor ağacı olsun. Sen
sakarda da yetistirebilirsin içilmiyor. Gece yatarken
Memo'yla hep seni konuştuk. Susunca seni sustuk.
Uyuyunca seni uyuduk.

*

Akılları eyle dünyam, kapıyı sen aç; gözlerim...
Memo kıldan dönüyor olsun. Kaçınca seninle
olsun?

*

Doğulu bir adamım ben. Bir film görmüştüm
eskiyi; bir Fransız filmi; adı: "Je suis un sentimental"
O filmdeki adam götü müydü nedir? Öfkem belli
olur, çoktan ortaya çıkar da sevincim, üzgünüm
dibe akar, arda lüğüdür.

*

Yalnız seninle gültüyüm. Sen olmasan bir
anlamım olamaz. İca beni.

*

Yarıncağoz.

*

Her şeyimi sana borçluysam. Sana rastladım
sıcaklar yıkındıydım. Sen onardın beni.
Tutkun oldum kaldırdın. Bende çoktan götü öptüm
alınma koydum seni, kutsadım.

*

Aşk lüğüdür, aşk!

*

leri, aşkın zaman zaman kişinin önüne çıkardığı ezinçler, üzünçler herhalde. Bunu böyle yorumlamak gerekir. Bir de seviyorum seni. Tek dalımsın. Memo'yla¹ birlikte, ama ondan da öncesin. Bunu böylece bilesin. Bilinmelidir bu.

*

Kahvenin önünden otomobiller geçiyor. Bir tane de at arabası. Seni düşününce o atı da seviyorum. Çay içiyorum. Artık ıhlamur içeceğim. Ne yumuşak, çağrışımlı, bağışçı, düşçül şeydir ıhlamur. Evimizin önünde bir ıhlamur ağacı olsun. Sen saksıda da yetiştirebilirsin ıhlamuru. Gece yatakta Memo'yla hep seni konuştuk. Susunca seni sustuk. Uyuyunca seni uyuduk.

*

Akşamları eve döneyim, kapıyı sen aç: gözlerin...
Memo okuldan dönmüş olsun. Kaçınıcı sınıfta olsun?

*

Duygulu bir adamım ben. Bir film görmüştüm eskilerde; bir Fransız filmi; adı: *Je suis un sentimental*. O filmdeki adam gibi miyim nedir?

Öfkem belli olur, coşkum ortaya çıkar da sevincim, üzücüm dibe akar, orda büyür.

*

Yalnız seninle güçlüyüm. Sen olmasan bir anlamım olamaz. Sev beni.

*

Yaşayacağız.

*

Her şeyimi sana borçluyum. Sana rasladığım sıralar yıkıntılıydım. Sen onardın beni. Tuttun elimden kaldırdın. Ben de ekmek gibi öptüm alınma koydum seni, kutsadım.

*

1. Memo Emrah (23 Kasım 1969-13 Ağustos 1990): Cemal-Zuhal evliliğinden doğan oğulları. Ne yazık ki Memo Emrah, bu kitabın çıkmak üzere olduğu günlerde bir kaza kurşunuyla ölmüştür.

Düşünüyorum da aşk sözcüğünü de biraz eksik buluyorum şu senlen ben arasındaki ilişkiye. Daha büyük, daha sağlam bu bizimki. Aşk onun içinde sadece bir kısım galiba. Ötesinde aşkla birlikte, ama yer yer, zaman zaman onu aşan başka duygular, başka esriklilikler, başka baş dönmeleri de var bizde. Seni seviyorum; ve senin için her şeyim. Beni seviyorsun; ve benim için her şeysin. Bir insan için şu kısa hayatta bundan daha büyük ne olabilir ki.

Cemal Süreya, Temmuz 1972'de Okmeydanı SSK Hastanesi'ne yatan eşi Zühal Tekkanat'a hastanede kaldığı on üç gün boyunca mektuplar yazmıştı. Zühal'e ve oğulları Memo'ya olan sevgisini, hayallerini ve özlemlerini, mutluluk ve kaygılarını anlattığı, şiirinden tanıdığımız içtenlikle kaleme alınmış bu mektuplar, Süreya'nın ölümünün ardından Erdal Öz'ün sunumuyla kitaplaştırıldı. Kitabın ikinci kısmını oluşturan 1967-1978 tarihli mektuplarla birlikte *On Üç Günün Mektupları*, bir büyük aşkın "sevda sözleri"yle bezeli tanıklığı ve tarihçesi.

#sevdasözleri #yazarmektupları #şiir #aşk #evlilik #hastane
#ikinciyeni #türkçeedebiyat

 can mektup

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISSN 978-975-03-2977-4

9 789750 739774